

קונטרס

יקרא דחי

והוא מספר תמרורים על מות אמי מורתי
האשה החשובה הצדיקת והישרה בש"ק מרת דחי
אימינגא הכ"מ בת הרב הגאון מוה' חיים יהודא
קלוגר ז"ל בנו בכורו של אותו צדיק וקדוש גאון
הגאונים רשכבה"ג רבינו שלמה קלוגר זצוק"ל
אשר עלתה רוחה למרומים ביום ג' ער"ה תמוז
דהאי שתא ונשאתי עלי' הקינה ההוא ביום המר
והנמהר בפני ארונה בתוך קהל ועדה לפני בית
הכנסת הגדולה דפה בראדי.

אני בנה יחידה הכואב והחולך קודר בלחץ לב
מאין הנחם הצעיר אברהם סג"ל אימינגא
בעהמח"ם אנשי מופת בלאאמור' הרב הגדול
החכם וענו מגדולי יחוס ישראל מוה' יונה הקרי
אימינגא זצ"ל מבראדי.

בשנת ה'ה' כ"ג גדול כ"ס השבר (ת"ס) לפ"ק.

Jikuru Dechaju

Verlag des Verfassers

Buchdruckerei Ch. Rohatyn Lemberg 1900

בפרשח חיי שרה ויצא אצרהם לקפור לסרה ולצבוחה. כבר עמדו צוה גדולים חקרי לצ דלונה הקדים הקרא ההספד לפני הנבי והי חז"ל (ווי"ק כ"ז ע"ב) אצרו ג' לצבי וז' להספד ונחלה צבי ואח"כ הספד? וכלפ"ד לייסב. אך צראסית דצרי אליע אצרי קדוש ווי"ז הגאון הקדוש מהרש"ק זל"ל שאצור צהספדו על הגאון מוהרזא"ו זל"ל לצאר נוקראי קדש (נלכיס צ' צ') ויעל אלי צסערה הסנויונה ואליסע רוחה והוא מלעק אצי אצי רכב ישראל ופרסיו. ולכאורה וי"ס ואליסע רוחה כראה כספת יחר דצורחי כיון שלעק צע"כ סראה דאלי"כ לונה לעק ועל ונה לעק? וכחצ ווי"ז הגאון זל"ל לצאר זה צאופן כחוד וזה"ל הזהב: הנה יס ענין צבי ויס ענין הספד, הספד הקרא ונה סיס צו דצרי חורה דרוסס ולילות וושלים, וצבי"הו סחס כדוך הצוכה צפסיעות ווצלי הרצות דצרים סל וולילות וושלים. והנה ווליו דדוד הוולך צקסרו ווספד על סאול ויהינתן או אצנר הזכיר צקינתו וושלים וחידות, אצל אליסע לא אצור סוס ד"ה רק צפסיעות אצי אצי רכב ישראל ופרסיו. ולכאורה מודוע לא הזכיר אליסע צהספדו ד"ה וולילות? אך הענין הוא כך, דהנה האיש אשר הלכה אינו כוגע לו כ"כ האיש הזה יס לו דעת וסכל לסכל דצרי צוספ"ד לערוך ולקדר לו ד"ה חידות וושלים סיתקצלו צלצ הסוועים. אונס ווי סהלרה כוגע אליו האיש הזה מרוב לערו וגודל כאצו סגר עליו הודצר רעיוניו כצוכס ונחשצותיו מופוזרות ווטורפות ואיך יוכל להיות וושל וושלים וחידות לכך זה אינו ווספיד רק צוכה כפסוטו. והנה צוי סהלרה קרוצה אליו סייך ג"כ הספד אך זה לאחר סכנר נחסס הגולל ועצר הלרה ופכיו אז אין דעמי טרופה כ"כ ואז יוכל להתייטצ דעתו לכונן דצרי ולקדר לו ענין ההספד, אצל כל זון סנחתו מוטל לפכיו ועיניו ירחו כידו צודחי אין

523v 6458

אין לו דעת להספיד רק לצכות ולקונן, ולכך צדוד הוולך סאך סה" צפני הונת כיון סלא הי' סלרה כוגע לו כ"כ זלזה הי' דעתו ללולה והי' יכול להספיד, אצל אליסע סילק ויס ע"י אליהו והי' חציב אללו עד לאחת וכנן כאונן הי' לו הי' סלרה כוגע לו מונס וגס היחה סלרה עדיין לפכיו לא הי' יכול צסוס אופן ללולס דעתו ונחשצתו להספידו, לזה אצור ויהי כעלות אליהו וכו' ואליסע רוחה כיון סראה סלרה לפכיו לכך והוא מלעק לא הי' ציכלתו רק ללעוק אצי אצי רכב ישראל ופרסיו ע"כ הוכן דצרי קדשו סל ווי"ז הגה"ק זל"ל וספתים יסק. ודגדה ידוע דעיקר תכלית וכוונת ההספד הוא לקפר צצנחי הנפטר ולחאר צסרד כאונן חס כל טובו ולדקתו אשר עסה כל ימי היותו על אדמתו לחת רגס צלצצ הסוועים לקפור לו ולצכותו ולהחעורר צחסוצה, וע"ז סובצ הולך קוטצ כוונת מואצורס זל"ל (צרכות ג') ע"ב) אין מוונרס צפני הונת אללא דצרי סל מוס רלונו היינו וועסיו ודצרי סל ונה ונה סעסה צחייס חיותו. ונעסח דעת לכצון נקל סהוספיד לריך להיות יודע וצקי היעצ צטוב וועסיו סל הנפטר לווען יוכל לפרעס לפכי הסוועים לעורר צלצס תאחי ואחי. מונס האיש אשר לא ראה ולא ידע כלל ונעסיו סל הנפטר איך יוכל להספידו ולספר צסצחו וכעלס מונו והוא לא ידע מואוזה לקפר מופעליו ונעסיו הטובים א"כ הספדו לא לעזר ולא להועיל.

ומה כענו צזה דצרי הגאון החסיד מוה' מנחם מענדיל פאנעט זל"ל צקונטרס סערי ליון הנספח לקפרו מראה יחזקאל לצאר צזה הפסוק צענוס (ה', ט"ז) צכל רחוצות ווספד וצכל חולות קרחה וקראו אכר אל אצל ווספד אל יודעי נחי. ואצור כוונת הכחוצ דהנה צמות גצר חכס צעוז. חמורה כל עין דמוע חדוע וכל הסווע הלוך

הלך ילך וצבה וצמר כפס יקוק, אך להספידו ולספר
צצחו לריק להיות רק מי סיועד וצקי היטב צועסיו
לועט יספר לרור לדיק וזה פעל. וזה ציחור הכתוב צכל
רחוצות וספד ר"ל צצכל רחוצות כשוע קול צוכים על
הערר הלדיק, אצל וספד היינו להספידו ולספר צצחו
יאות רק אל יודע"י כהי וי סיועד וועסיו של אותו לדיק
והוא מליה יפה כאות לעניינו.

והנה לפי"ז הינה צוות אדם לדיק הנודע צחורו
ולדקתו על פני הצל הכה לאיש כזה און שועה ותאשרהו
וגם איש זר אשר לא הכיר אותו ולא ראהו וועולס ורק
לשוע און שוע וועסיו ופעולותיו הטובים יכול ג"כ לשאת
וודצותיו ולעורר עליו קינה וכהי וא"כ צוקוס שאפסר
ע"י אחרים אין ון הלורך לצניו או לקרציו של הנה
להספידו צעעה שעה מוטל לפניהם ולצם חלל צקרצם
וא"כ אללס יוכל להיות צאנה הצבי קודם להספד
וכוונ"ס חז"ל.

אמנם צוות צצר חמים אשר ודה אחרת היתה לו
סכל וועסיו היו רק לסם שונים ולא חפץ צהגלות לצו
לעשות לו סם על פני חון וקיים צעלנו והלכנו לכת עם
ה', אלל איש כזה איך יוכל איש זר להספידו ואין אהו
יודע עד וזה וועולותיו וודותיו של הנפטר הצער ערפל
יספד"ר? ומה תועלת יחי' צהספדו אם אין צכחו לפעול
צדבריו לעורר כהי וצבי צלצ הסוועים. צאופן זה החוצ
וועל על צניו או קרציו של הנפטר אשר הנה ראו את
וועסיו ופעולותיו אשר עשה ואשר לפניהם נגלו כל
העלויות והמון כסחרות ופעולותיו ולדקותיו להצליג וועע
על יגוס ולהחאונן צכל כחם לערוך וספד ולהצויע
השערים תהלו. להם לצדס כחנה האר"ס לספר לדקת
צפטר ולא יעצור זר צחוכס. וא"כ אללס צהכרה לריק
להיות ההספד תהלה ואח"כ הצבי.

(*) בזה הי' אלל אצרהם אע"ה. הכה סרה חונו היתה
לדיק גדולה אשר צכל דרכי' הלכיעה לכת עם ה' וכל
וועס" עשחה צסחר וצלכעה וכנו שאור אצרהם להעללך
אשר שאל אותו עלי' "הנה צהל" ופירש"י לנוע"ה היא
ר"ל סכל וועסיה עיסית רק צלכעה צסחר אהלה לצל
סזפחה עין צן אדם ע"כ לא ידב איש את גצרתה כ"ה,
רק אחד הי' אצרהם אשר הצין את דרכה והוא ידע את
ווקועה וכל יקר ראהה עינו, ולכך אף כי וורצ לער
ויגון וורירות כפשו צודאי לא היתה דעתו ללולה וויושצח
עליו לסדר ענין ההספד אך ודעתו כי איש זר לא יגלה
אף אפס קלה וועולות" ונחרומוות וודות" הנסחרות יגלה
עפח ויכסה עפחיים לכך לצם עוז ותעלויות כוודו ותחזוק
עלנו וועט לווען יהי' אלל ידו להספידה צעלנו ולהגיד
לדקתה

(*) וצוק"א ציארתי צזה ו"ס אדוכנו דוד צהחלותיו
(קפ' כ"ה) סוד ה' ליראיו וצריחו להודיעם והכוונה כראה
דהנה חכמים הגידו והפליגו וואר צחיצ ההספד והזהירו
לחלוציהם להספידם כנו סנלינו אלל רציו הקדוש
(כחוצות ק"ג ע"צ) סליוה סלא להספידו צעירות רק
צכרכים וועס יקרא כווסקת הס"ס סם וגם אורו כל
הנחעלל צהספדו של חכס ראוי לקוצרו צחייו (סצח ק"ה)
וא"כ אם לאיש לדיק הנודע צסערים דצר לו להספידו
עאכו"כ סהחיצ להספיד איש לדיק חמים אשר עשה
צנחשך וועסהו לגלות פני הלוע וועסיו העהורים ולהודיע
לצני האדם גצורותיו. וזה ציחור הכתוב סוד ה' ליראיו
היינו שהיראים והחרדים ונחורים את וועסיהם וצני
אדם ועושים אותם צהסחר וסוד ר' עלי אהלס אצל
וצריחו ר"ל סחקצ"ה כרת צרית לצחיריו להודיעם סהחיצ
על מי סיועד וועסיו להודיעם צקהל רצ ולהיות סולך
רכיל ווגלה סוד. ע"כ הג"ה.

לדקתה צקהל רצ ולכך הוכרח לשכות הקדר לקפור החלה ואח"כ ולצכותה ודו"ק. *

ובמי כן אני אוור צצואי כעת להספיד את אוי וורתי הלדקית הכ"ו, וורצ סיחי ויגוני רגזי ועלצוכי נפסי עלי תשתוחח ולצי עלי דוי עשתוכותי כצוכים שרעפי כעושים רעיוני וצוהלים ודחופים ולא עלרתי כח לחשוץ ונחשצות לערוך ולקדר הספד להגידו צחוך קהל ועדה צעוד סהלרה עדיין לפני והי' וון הראוי לעשות זאת ע"י אחרים. אונס וודטתי כי אני כ"ע הי' דרכה והלכות צקודס צהלכע לכה, דצרי נעים זמירות ישראל (תהלים ק"ט) "צלצי לפנתי אורחך" הי' לכס על דרכה וכי לרגלה וכל עשיותי היו רק לש"ס צלתי לר' לצדו, לא לצה הלך צגדולות וצנפלאות לעשות לה סס על פני חוץ, כל כצודה צח וולך פניוה, רק צחדרה וצקתר אהללה הרצחה לפעול גדולות וכלורות צהפלות וצחכוכים צלדקות וצנע"ט צענות חן צחוס וציושר. ע"כ ידעתי כי איס זר לא יגלה אף ונעט ונעיר ונמדותי החמורות אשר צעיני ראיתי וצאזתי שונעתי. זאת אשיצ אל לצי ואורתי אוי לי אם לא אוור התאפק לא אוכל לעצמה עלי סיחי אדצרה צור נפסי וצכל כחי התאולתי לגרס לפי טעה רגשי יגון ועלצ

הג"ה

(*) ונה כנורלו צזה מאורס ז"ל צודרס, סיוון יפה לונת שנקפד שלא כהלכה" ירלה דהנה ההלכה הוא דלריך להיות תחלה צכי ואח"כ הספד אך כ"ז יכול להיות רק צאס הנפטר הי' ונפורסס צסונו וצנעסיו וכמו"ס צפנים אצל אס הנפטר הי' ואללה האנשים שונתירים ונעסיהם וצכי אדם וא"כ לריך להיות תחלה הספד ואח"כ צכי היפוך וון הדין וז"ס סיוון יפה לונת שנקפד שלא כהלכה סלריך להיות אלו היפוך וון ההלכה וזה סיוון יפה לו שהי' איס לדיק תמים וכל כוונתו הי' רק לש"ס. והוא ככון.

ועלצ וולצצי לווען אוכל להספידה כראוי לה ולטאת עלי קינים הגה והי'.

וביארתי צזה וי"ס הוולך תחכם וכל אדם צוושלי (ק' ל"א) לופי' הליכות ציתה וכו' קונו צכי' ויאשרוה הילון צזה דנחמות סהיתה לנועה צנעטי' וכל הליכותי הי' רק צציתה פניוה לכך קונו צכי' ויאשרוה ההכרח על צכי' להתחזק עלום להספידה ולהשנע צערים תהלתה. כן צקודס חזיתי להעליץ עלי' וי"ס הווסור האלקי צתהלותיו (קפ' וי"ה) כל כצודה צח וולך פניוה ונעסצלות זה צצושה לרקנות חוצל לוולך. עפ"י ונה דאיתא צקפרי היראים שהולות ונה שהאדם עושה נקראים לצושים כי כונו שהלצוס ווגין על האדם ונפני החוה או ונפני הליכה כן הולות וגינים על האדם. והנה וי טעושה הולות לשס שונים אז הלצושים היינו הולות שלו שלמים ונקיים וכל סיג וחללה ואין צהס שום דופי אצל וי סכוונתו צעטיה הולות להחגדר או להפאר אזי הולות שלו אינס נקיים. והנה וי טעושה ונעסיו צגלוי לעין כל יוכל להיות כי פעלו רק לווענו לווען יחל כצוד וחפארת לא לעשות רלון קונה, אצל האיש השס ענן לצושו וערפל חולתו ועושה כל ונעסיו צהקתר זה ודאי כוונתו רלוי לעשות רלון הצורא יחצרך צלצ סלס וצנפס חפלה א"כ צודאי הלצושים שלו נאים ונחוקים צנעטה פאר ויפני צלי שום פגס. וזה ציאור הכחצ כל כצודה צח וולך פניוה סכל ונעטי' עשה רק צחדרה פניוה לכך ונעסצלות זה צצושה הלצוס סלה יפה אף נעים וסוץ צזה צחצ וצכחס אופיר ונחור צחכלית היופי לרקנות חוצל לוולך עס צגדים יקרים ונרוקנים חוצל כעת לוולך ונחקצ"ה:

ומה ינעס לנו לפי"ז לפרס הוסך הכחוצים צוושלי עו והדר לצושה ותשחק ליום אחרון פיה פתחה צחכונה וחורת חסד על לשונה לופי' הליכות ציתה וכו'. והכוונה

כך עוז והדר לבושה שהלבוש שלה הוא עוז והדר ואמר
הטעם דוה שפ" פתחה בחכמה ותורת חסד שעל לשונה
לופי הליבוה ציחה עשתה רק צבינה צמקום חין רואים
ולכך עוז והדר לבושה והשחק ליום אחרון. וע"ז רמז ג"כ
שלמה בחכמתו וי"ס צשה"ס (ד', י"א) דצט וחלצ חת
לשוכך ירלה יען כי דצט וחלצ ה' רק חת לשוכך צהסתר
לא צגלו לכן וריח שלנותיך כריח לבנון והצן.

במר נפש אקרא את דבר העוקין (איכה ה')
כפלה עטרת ראשנו חוי נא לנו כי חטאנו על זה ה' דוה
לצנו. ציחור אלו וקראי קדש כלפענ"ד צהקדש וזה
שאורתי לצאר הפקוקים צירוי (ט', ט"ז) הצצוקו וקראו
לעוקנות ותצאנה וכו' ותשנה עלינו כהי ותדכנה עינינו
דועה וכו' כי קול כהי כשנע ווליון חיד סדרנו ציטנו
וחד כי עזנו ארץ. הדקדוקים רצו כנו רצו ווצלי אחרק
אזכיר קלחם, א' יש לדקדק על סיני הלשון דוהחלה
אמר ותשנה עלינו כהי ואח"כ אמר קול כהי. צ' הלא
אח"כ אמר כי קול כהי כשנע ווליון וא"כ ודוע לזה לקרוא
לעוקנות? ג' וי"ס כי עזנו ארץ לכאורה ונשנע שחם
צעלום עזנו את הארץ הלא האויצים גרשו אותם ונשם
צע"כ שלא צרלום והול"ל כי גרשו וון הארץ. ואנרתי
לייטצ זה צאופן נחור ואח"כ ואלחיו צס' צית ילחק
אר"ה להגאון וולצו. דהנה נחזי חנן חס חיש א' יחזיק
צידו אצן יקר ויחצר ונונו אזי יתן צצכי קולו ונפס ורה
זעקת סצר יעורר ויספר צפני כל אחד וון האצידה אשר
נאצדה ונוכו, חונם חס א' יקח צשאט נפש את האצן
הטוב וישצרהו לרסיסים חס כי אח"כ יסוצ ונחם ונפשו
עליו תאצל עכ"ז יסיס יד לפה ויכחידנה תחת לשונו ורק
צונקתרים תצנה נפשו ולצו עליו דוי והי" כי ישאלהו חיש
על וזה חתה נאנה לא יולא ונענה צפיו כי כלמה תכסה
פכו לגלות צערותו צקהל. והנה כהי וקינה הוא וזה
שעוקנים

שעוקנים צצצרים כנו דכתיב ולמדנה צכותיכם כהי ונזה
נוכח הש"ס צנו"ק דקיה הוא שחת מדצרה וכלן עונות
אחרי. וי"ס הנציא קראו לעוקנות ותצויה ר"ל דצהכרה
לקרוא לעוקנות והס ישאו מדצרותיהן לעורר אותנו לצבי
ולנשקד ואמר הטעם כי קול כהי כשנע ווליון ירלה כי
ווליון כשנע רק קול של כהי צעלוא צאין אומר ודצרים
כי אמרו צוטנו וחד כי עזנו ארץ ר"ל כי צמטאנו
וצעונתנו גרנו לעזנו את הארץ ע"כ נשכנה צצצתנו
ותכסנו כלונתנו לספר וזה שענינו.

ועל רעיון הזה יפחד צטוב טעם וואמר הנציא
(ירמ' ח') וצליגתי עלי יגון עלי לצי דוי הנה קול
שועת צה עמי ווארץ ורחקים וכו' ודוע הכעיסוקי
צפסליהם צהצלי נכר. ציחור הדצרים האלה יסוצו צלכתן
להוציאר לעיל. והוא וצליגתי עלי יגון ר"ל הכני ונכרה
עוד להצליג עלי יגוני ולהתאפק עליו צכל כהי וצלי
ללעוק ולקוקן על השצר הגדול הזה עלי לצי דוי רק לצי
וצצרי עלי יכאצ ולא חוכל ללעוק. הנה קול שועת צה
עמי ר"ל וזה סצני עמי לריכין לזעוק ולשוע ונכרה להיות
ווארץ ורחקים ר"ל סצריך לקרוא לאנשים אחרים ונרחקים
שהם יעוררו קינה ונהי תחתם. ואמר הנציא הטעם ודוע
הכעיסוקי צפסליהם ר"ל שהם גרנו זזה צעלום ע"י
ונעשים הרעים והם הציוו על עלום את האסון הזה
ולכך ונכרחים לשחוק ולידוס צלי כשנע קולם.

(*) זאת השיצ אל לצו העוקין על חרצן צהנו"ק
לעורר את צ"י לאנחה צאמרו כפלה עטרת ראשנו רלונו
דוה סכפלה והורוה העערה ועל ראשינו הוא חוי נא
לכו

הג"ה

(*) וצרעיון הזה חצצתי דרכי לצחי צזה וואמר
הנציא (ישע' כ"ז) הלדיק אצד ואן חיש סס על לצ וכו'
צאין וצן כי ופני הרעה נאסף הלדיק. ודקדקו הונפ' וי"ס
הלדיק

יִקְרָא רַחִי

לכו כי חטאתו ופני חטאתו ופסעיו הרצים על זה ר"ל
יען שהוא בחטאתו דוח לציון רק לכך ר"ל לציון עליו דוי
ולא כוכל דבר ונאווה.

והנה הושל הזה עלי יושול בהרעה אשר ואלחנה.
ידעתי כי בשלי הרעה הזאת צרוב עובתי לקח ונחנוד
עיני וועל ראשי בחטאי כי גברו ירדה אחי שאלה כנאמר
הנביא (ישעי' כ') וצפסעכם שלחה אונכם. ע"כ בושתי
וגם ככלותי להרים ראש כל היום כלותי נגדי ובושת
פני כסחתי יגון בלצני יווס גם בלילה לא טבב לצי
העתיקו ונחתי ולין כללותי דומי ולא אוכל דבר ונאווה
ולקסר ונאסחי כי גדול וואר.

ובדרך זו אלך לנאמר אזי הוקוקן (אכה א') על
אלה אני צוכי עיני ירדה ויס כי רחוק ונחתי ונחם.
ירלה על אלה על הלה הזאת אשר ונלחתי אני צוכי לא
אוכל רק לבכות רק עיני ירדה ויס אזל לא אוכל
לספר הג"ה

הלדיק אצד דאיד סייך אלל לדיק לשון אצידה. אונם לפי
הלעתמו יהי א"ס והכוונה הוי כן והנה צוות אדם לדיק
לא יתלו חכמי הדור סצעונוחם נאסף הלדיק רק יאמרו
הלדיק אצד ר"ל שהוא כאצד ע"י חטאי עלונו לא צעונוח
הדור ולזה ואין א"ס שם על לב להטיב ונעשהם ולשוב
צחשונה אזל צאונה עח ונראות עיניהם ונחשכיל לבותם כי
הלדיק כלכד צחשיתוחם וז"ש צאין וצין כי ופני הרע"ה
ר"ל ע"י רעחם אשר עשו נאסף הלדיק. וע"ז קובצ ג"כ
קוטצ כוונה ונאמור ז"ל (נגילה כ"ד) צאמורם הלדיק אצד
לדורו אצד ירלה שהי קסה להם ג"כ קוסיחמו דאיד סייך
אלל א"ס לדיק לשון אצידה וע"ז תירלו לדורו אצד ר"ל
שרק צני דורו יחשבו שהלדיק אצד אזל צאונה הלדיק יצא
סלום יוחו על ונשכחותם הולך נכוחו ודוק והוא נכון
ע"כ הג"ה.

יִקְרָא רַחִי

ו

לספר וזה לאחרים ונודע כי רחוק ר"ל וזה שרחק וכלקח ונחתי
פאר ראשי ונשיב נפשי הוא ונחתי חכמי סצותי ככל חלה.
ויתכן עוד להוילין עלי ונאמר הנוסורה הן אני עץ
יצם, הן אני כשארתי לצדי, הן אני ערל שפחים. והכוונה
בזה כ"ל דונה שכלקח כעת ונחתי חכמי ונאמתי ונאמתי
לצדי הוא ופני כי הן אני עץ יצם שאין צי שום לחלוחית
של חורה וי"ש ונלח עונות וחטאים ולזה הן אני ערל
שפחים אין לי פה לדבר ולא ונלח להרים ראש רבות
אנחותי ולצי דוי!

על זאת אקפדה ואילילה אעשה ונאמר נחמים ואצל
כצנות יענה. הו! כי נתקיים צי צעורה"ר וזה שאמר יעקב
לצניו צעת אשר רלו ליקח את צניוין אחם אומר יעקב
להם והורדחם את סיצתי צרעה שאלה עכשיו כשהוא
אללי אני ונחנחם צו על חונו ועל אחיו ואם ימות זה
דומה עלי ששלקחן ונחו ציום אחד" (הוצא צרשיי פ' ויגש
צסם הילקוט). כזה וכזה קרה גם לי הגבר ראה עני
צצצו ענדרו. ונלפנים הורם הוולכפת ונקטף גולת הזהצ
וועל ראשי צוות חצי וורי הרצ הגדול ונחתי יונה זל"ל
(הו! לזכר שם אזי נאמר לצי צקצצי ונחפז כל עלמותי!)
אך צהיות חכמי ונאמתי צחיים היתה היא הודי ציוי והדרי
והייתי ונחנחם צה על אזי ונאמתי צללה אחי ונאמרה
אראח אור אך עתה שגם היא כלקחה ונחתי חכמי לי, דומה
עלי כאלו סכיהם ונחו ציום אחד.

ויש לשבץ הדברים האלה צו"ס הוקוקן כפלה ענרת
ראשנו וכו' עד על אלה חשבו עינינו. והכוונה כי ונחלה
כצודי ונעלי הפשע ויקר ונחתי ענרת ראשי הוא ונחתי
זל"ל חכמי נא לכו כי חטאתו. הוא ע"י חטאתו ועונותיו
הרצים. על זה הי' דוח לבנו ר"ל עוד לצי ונלח יגון ועלצ
על וות אזי, עוד לא חרלו הדונות אשר ככל שוטף
חרדנה עיני על ונחתי, עוד לצי לזו אז יעקב: והנה
לרה

לרה כוונתה כי סר וור הוות ויקח וועל ראשי לפירת
תפארתה אוי וורתי שארית תקותי וכחנותי האחרונה בחיים.
ועתה על חלה (ר"ל על שניהם) חשבו עינינו. עתה הו
כוחלה חזרה תקותי, חשך מאור עיני קדרו עלי שמים
ועולם חשך צעדי.

על חלה חכי זוכי ר"ל על שניהם חכי זוכה עתה
עיני עיני ירה וים שהצני" הוא צכפליים כי עתה רחוק
ונוני ונחם אין לי עוד טוס הנחמוני, צאלל חס קודם
סחוחי ונחם נקהר וועיני.

בתיב כי יונאל חלל צאדונה לא כודע ווי הכהו
וילאו זקניך ווודרו אל הערים אשר סביבות החלל והי
העיר הקרובה אל החלל ולקחי זקני העיר ההוא עגלת
צקר אשר לא עוצר זה וכו' וענו ואנורו ידינו לא ספכו
את הדם הזה וכו' כפר לענוך ישראל וכו'. וצוהר הגאון
צעל עוללות אפרים ע"ד הרמז הלל כה דבריו: כי יונאל
חלל צאדונה ר"ל חס הונאל יונאל חזיו אדם כשר חלל
טונה צלל עתה שאין לחלות העדרו צעון עלמו כ"ח צעון
אחרים רק לא כודע ווי הכהו ר"ל סלל כודע עדיין צנושכל
הראשון ווי הי' צעוכיו ווי גרם לו סימות, חס וות צעון
הדור אז כל בני הדור לריבין כפרה ואס וות צעון
קרוביו לריבין הקרובים לכפרה, ע"כ כאמר וילאו זקניך
היינו הזקנים טקנו חכמה והס יוודרו ויסקלו צוואזני
סכלס ווי הוא היותר קרוב אל החלל לחלות צו וצוולתו
והי' העיר הקרובה אל החלל יקחו זקני העיר עגלת צקר
אשר לא עוצר זה עד סוף הפרשה וכו' הוא רמז
שהקרובים אל החלל לחלות זהם יותר וצוולתם יפספסו
צוועשיהם ויטו צו חטונה ויזכו את ילרם הרע הנמשל
לעגלת צקר אשר לא עוצר צו עזרת הצורא, וכל זקני
העיר ההוא ירחלו את ידיהם רמז טיטו צו חטונה כד"ח
רחלו הזכו וכו' וענו ואנורו ידינו לא ספכו את הדם הזה
ר"ל

ר"ל סיחודו על עולם וכן יאנורו חף סצאומה הוא ונחולל
ופשעינו ו"ו לא הרגנוהו צידים ונאס וצודאי יש הצדל
צין הגורם לעושה צידים ועיינו לא ראו חף חס מאנור
סגרמא כוועשה דווי ו"ו לפחות סגנה היא צידינו כי
הדצר היא כעלם וועין הסכלי לפיכך כפר לענוך יצראל
וכו'. עכ"ד.

ובמו כן אנור חכי אננס הטחתי והרע צעיניך
עשיתי וזה הי' צעוכי לקחת ונאמר עיני וועל ראשי חלל
ידי לא ספכו את הדם הזה ועיני לא ראו, לזאת טא כא
לפסע עצדך צן אנחק, הפכת ווספדי לנחול לי כלוור
סעי' הספדי יחי' לי לנחילת עון וסר עוני וטעמתי
חכופר. זכור כא חצי סצטוים את אשר הלכה אוני לפיכך
צאנח וצחמים והטו צעיניך עשהה. הונלח לה ונחמה
ככונה חחת כפי הסכינה צוועלות חצותי' הקדושים
והטהורים חוכה לחזות צנוענוך ולצקר צהיכלך. ואת אוני
וורתי! צצצחק צעדן גן הספללי צעצור צנך יחידך וצחק
יחידך אשר עוצת לאנחות ולדאצון לצ. הלל כפלה וועלינו
עטרת ראשנו צהרחיקך ונאחנה. ספכי טיה צעדנו לפני
כסא כבודו יחצרך לוענן יולק צנו כח לכסוא החלחה
האיוונה והנוראה אשר ונלחנה, ואת העלוי צכצוד חרכי
על ווקוס ונחחך צין נשים לרקניות וחסידות עד תפקחנה
עיניך לקץ היעין!

ב"ז הגדתי צלצ כצצר ורוח נכאה צפני וועתה ציוס
הנור והנמנה צחוך קהל ועדה וכדי סלל להכיח הנייר חלק
אליגה כא ונה סנתחדס לי חס"כ צצאור הנדרס עה"פ ויצא
אצרהם הנ"ל וננחיל יתיסצ ג"כ קוסית העולם על הסקוק
הנ"ל על ונה שהקדים כאן צכ" קודם להספד. הלל כה
דברי הנדרס צפסקוק הנ"ל ויצא אצרהם — ונאמר טראה
ונללח חמות ונחריס כנגדו והנדרס הזה הוא חמות. וכצר
האריך

יכרא דחי

האריך צזה אה"ז הגה"ק זל"ל צס' עין דועשה ע"ס דבריו
 כועס. ואענה גם אני חלקי אורה נפשי צזה. עפ"י וזה
 דחי' צצנה פ' כ"ג א"ל האי לדוקי לר' אצוהו אוריתו
 כשנתן של לדיקים גנוזות תחת כסא הכבוד אוצה עניא
 היכי חסיק לשמואל צנגידא א"ל ההוא תוך יצ"ח הוי
 דחניא כל יצ"ח גופו קיים והשנתו עולה ויורדת לאחר
 יצ"ח הגוף צטל וכשנתו עולה ושוב אינה יורדת יע"ס.
 והנה אה"ז הגה"ק ונהרס"ק זל"ל צס' אצל ושה ילא לחלק
 צין ונת צנסיקה וצין ונת ע"י ונה"ו דווי שנת ע"י ונה"ו
 אללו יס חילוק צין תוך יצ"ח לאחר יצ"ח, אצל לוי שנת
 צנסיקה דהנה ענין נסיקה אחז"ל דזה הוי דיבוק רוחא
 צרוחא וא"כ כיון שנת צנסיקה כהדצק חיכך כשנתו צו
 ית' והוי צהו תוך יצ"ח כללחר יצ"ח וכשנתו עולה ואינה
 יורדת עוד עכ"ד הקדושים.

והנה אה"ז הגה"ק זל"ל צמורולת דבריו סס אור
 גלחא צענווא דווי שנת צנסיקה אין לורך להספידו והספד
 לא ס יך רק צווי שנת ע"י ונה"ו עי"ס צדבריו הקדושים
 ויונעס לך, ואנכי אורתי טעם אחר צזה. דהנה החילוק
 צין צכ"י להספד הוא כך, דהנה צכ"י הוי רק ונה צצוכים
 על העדר הלדיק וואחנו אשר צעודו צחיים ונתהלך צתוכו
 הספייע לכו צלדקתו כל טוב והי' לכו לוונן ולליבה נגד כל
 הקנאים עלינו וצהעדורו חסרנו כל אלה וע"ז אלו צוכים.
 אצל הספד הוא רק תועלת לנפש הנות וכמו"ס חז"ל הספדא
 יקרא דשכני כי ע"י ונה שחנקין יספר צאזני העם את
 כל פרשת גדולת הנערך וכל מעשיו ונדותיו הטובים ונאנו
 ילמודו יקחו מוסר וויסרים וזה טובה גדולה להנערך
 להעלותו צגנוי ונרונים לצל ילטרך לכו עור לשוצ לעוה"ז,
 וא"כ לפי"ז הוכח צווי שנת ע"י ונה"ו וא"כ עדיין כשנתו
 עולה ויורדת ולריך להספידו לטובתו להעלותו אצל צכ"י
 לא סייך אללו כלל דכ"י הוי רק על ההערך וצאנח עדיין
 לא

יכרא דחי

ח

לא סקעה שוטו של הלדיק הנוגע אל חסרון ההספעה
 צונו כי רוחו ונתהלך עוד צין החיים ויוכל להספייע כמו
 שהי' צחיים חיותו, אצל ווי שנת צנסיקה וייד כשנת יעלה
 לשמים שיאו ולא יכירנו עוד ונקונו צעוה"ז וא"כ אללו
 הוא להיפיד דלריך להיות רק צכ"י על העדרו אצל הספד
 לא סייך אללו וככ"ל.

ובזה יוצן ונה שצנשה ואחרן כאמר ויצנו אותו כל
 צית ישראל וצמואל כחיצ (ס"א כ"ה) ויונת שמואל וכו'
 ויספרו לו ולא כחיצ צכ"י. דהנה ידוע דועשה ואחרן ונתו
 צנסיקה כמו"ס צהס עפ"י ה' וא"כ ווי שנת צנסיקה אין
 לורך להספידו ולכך צכו רק על העדרם, אצל צמואל
 כצר הקדונו דשמואל לא ונת צנסיקה והטעם לזה כתב
 אה"ז זל"ל דצלדיק שנת כדי שלא יראה צרעה העתידה לצא
 על הדור הנה אין הקצ"ה וייחד שצו על הרעה, ולכך לא
 נעשה וייתתו ע"י הקצ"ה וא"כ כיון דאחרי ונת שמואל
 כפלו ישראל לפני פלשחים ושאל ויהוכתן ונתו צוולחיו
 ולזה לא הי' וייתתו ע"י הקצ"ה וא"כ לא סייך אללו צכ"י
 כיון שיצנו עוד צעולם לכך כחיצ ויספרו לו דאללו סייך
 הספד ולא צכ"י.

ועל רעיון הזה יפחד צטוצ טעם ונה שחור רצ לרצ
 שמואל צר טילה (צצנה ק"ז) אחים ל"י צהספידאי דהסס
 קאיונא. דהנה עפ"י הלעת הדברים הנ"ל יס לוור דצר
 חדס היפוך ונדברי הופרסים דהלדיק שנת צנסיקה נקרא
 עוור דויד כשנת יעלה חיכך לונגור עליון ואל ונקונו
 שואף זורח ושוב אינו יורד ונעס לעוה"ז וכשאר עוור סס
 לעולם וכמו"ס חז"ל אלל ושה (סיטה י"ג ע"צ) ונה להלן
 עוור"ד ונשנש אף כאן עוור"ד ונשנש. והנה ידוע ונעלות
 הלדיקים שנקטיים א"ע וחיטצים א"ע כאין וכאפס וצכל
 ונעסיהם הטובים שעיסים חושצים שלא עשו כלום וע"ד
 צביארחי ונ"ס חז"ל (צ"ו פ"ז ע"א) לדיקים אונאים ונעט
 ועוסים

הספריה הלאומית

S 23 A 6458

איטינגא, אברהם בן יונה,
יקרא דחיה :

C.1

1175213-10

w-x

יקרא דחיה

ועינים הרבה ירלה שבפיהם יאורו שעושים רק וועט וולות
ווע"ט אזל צאונע עושים הרבה. והנה רב צגדל ענות
לדקו החזיק עלונו שאינו ראוי למות ויתת כשיקה וצודאי
ימות ע"י ווע"ט וא"כ תהי כשנתו עולה ויורדת ולריך
להספד להעלותו להיות כשאר עווד בגצהי וורוים. וז"ס
לר"ס צר טילת אחים לי צהספדאי שתחננס את השוועים
ותעורר אותם להשוזה כדי דהתם קאיונאל ר"ל עע"י
הקוצתם יעלוי לורוים להיות כשאר עווד שם ולא
אלטרך לכווע עוד לעוה"ז. אז יאור הכוונה כך אחים לי
צהספדא ר"ל שתחננס וואר ותאור הספד עלי דהתם
קאיונאל ר"ל שאני אתי עווד צשעת ההספד כי כשנתי
תהי עולה ויורדת ואני לריך להספד.

ומעתה לפ"ז יוצן דברי רנדרס הכ"ל הכלצ צפונח
דצרינו. דהנה להנדרס הוקסה ג"כ קוסית העולם דלונה
הקדים הקרא הספד קודם לצבי והלא חז"ל אורו צבי קודם
להספד ולזה אור וולוד טראה ווע"ט ונחריס כנגדו וא"כ
וזה הצין אצרהם טטרה לא ויתת צנשיקה וא"כ לריך
תחלת הספד ואח"כ צבי ולפיכך ויצא אצרהם לקפוד
לטהר ואנו"כ ולצכותה ודו"ק.

בערב יום הנר ההוא דרש דרש אדמו"ר דודי הרצ
הגאון האוניתי ורן אברהם בנימין קדוגר טליט"א דרוס
גדול וכפלא צקלויז רצתי דפה לכבוד יום הילול רצה טל
אח"ז הגאון הקדוש מהרש"ק זל"ל ובפתח הדרוש קרא לצבי
ולווספד על מות אחי מורתי הכ"ט וועה וואר נכספתי
להציא ונחתי ויולי וועליותא שאמר צהספדו אך נפתי הולאת
הדפוס כוננתי להציאם צדפוס. הונחצר.

